

ἀπόστημα τό, λόγ. κοιν. ἀπόστ'μα Ἡπ. (Ζαγόρ.) ἀπόστημα Θήρ. Κρήτ. Σῦρ. Χίος (Ἑλυμπ.) — Κορ. Ἀτ. 1, 123 — Λεξ. Βάιγ. Περίδ. Βυζ. Μπριγκ. Βλαστ. 395 ἀπόστημα Μακεδ. (Βλάστ.) Τσακων. πόστημα Κύπρ. πόστημα Κύπρ. πόστημα Ρόδ.

Τὸ ἀρχ. οὐς. ἀπόστημα. Ὁ τύπ. ἀπόστημα καὶ μεσν. Ἰδ. ἸΒογιατζίδ. ἐν Ἀθηνᾶ 29 (1917) Λεξικογρ. Ἀρχ. 66.

1) Διάστημα, ἀπόστασις, ἐπὶ τόπου Σίφν. 2) Πυῶδες τοῦ σώματος ἔκφυμα κοιν. καὶ Τσακων. : Βγάζει - ἔχει - κάνει ἀπόστημα. Γίνεται ἀπόστημα 'ς τὸ πόδι μου κοιν. Ἐβγαλιν ἀπόστημα 'ς τὸν λιμὸ Βλάστ. Ἐβγαλ' ἐν' ἀπόστ'μα 'ς τὸν χέρ' Ζαγόρ. || Φρ. Ἐκαμ' ἀπόστημα νὰ φωνάζω (ἐκουράσθηκα ἀπὸ τοὺς φωνῆς) Σίφν. Μοῦ ἔκαμες πόστημα ὡς νὰ ῥθῃς Κύπρ. Συνών. βγαλτό, πόνεμα, σπυρί.

ἀποστιᾶ ἡ, ἀμάρτ. ἀπουσιᾶ Θράκ. (Μάδυτ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποστίνω καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ῖα.

Ἡ βολὴ δικτύων εἰς τὴν θάλασσαν πρὸς ἄγρην ἰχθύων μεταξὺ πετρῶν τῆς παραλίας. Πβ. ἀποστατὸς Β Π β καὶ γ.

ἀποστιᾶρικά ἐπίρρ. Κέρκ. Παξ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀποστιᾶρικός.

Ἐπίτηδες, σκοπίμως ἐνθ' ἄν. : Ἀποστιᾶρικά γιὰ μένανε τὸ κάνεις ; — Με συγχωρεῖς, δὲν τό'καμα ἀποστιᾶρικά Κέρκ. Ἀς το, γιατί τὸ βάλανε ἀποστιᾶρικά γιὰ νὰ βλέπῃ ὁ κόσμος αὐτόθ. Συνών. ἀπόστα, ἀποσταρικά, ἐξεπίτηδες, ἐπιταυτοῦ, ἐπίτηδες, ξαπόστα.

ἀποστιμάρω Κρήτ. (Κασιδ. κ.ά.) ἀποστιμέρνω Κρήτ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ ρ. στιμάρω, παρ' ὃ καὶ στιμέρνω.

Ἐκτιμῶ ἐνθ' ἄν. : Πολλὲς φορὲς πάνε, μὰ δὲ δοροῦνε ν' ἀποστιμάρουνε τὴν ἐξημὰ Κασιδ. || Ἄσμ.

Τὰ μάθια σου παινούσανε κ' ἤρθανε σιμαδῶροι καὶ δὲ δ' ἀποστιμέρουνε 'ς ἀνατολὴ καὶ δύσι Κρήτ.

ἀπόστιχα τά, λόγ. κοιν. Ἰδ. ἈνθΠαπαδόπ. ἐν Ἀθηνᾶ 40 (1928) 70.

Ἐκ τῆς φρ. ἀπό στιχων.

Εἰς τὴν ἐκκλησιαστικὴν γλῶσσαν τροπάρια τοῦ ἑσπερινοῦ ψαλλόμενα μετὰ τὴν λεγομένην ἔκτενῃ, ὧν τὸ μὲν πρῶτον ψάλλεται ἄνευ προοιμίου, τὰ δὲ ἐπόμενα δύο ἢ τρία μετὰ ψαλμικῶν στίχων προηγουμένων.

ἀποστοιβάζω πολλαχ. καὶ Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ ρ. στοιβάω.

1) Ὡς ναυτικός ὄρ., ἐξάγω τὸ φορτίον πλοίου ἐνιαχ. 2) Διαλύω σωρὸν ἐστοιβαγμένων πραγμάτων, χαλῶ τὴν στοίβαν Πόντ. (Τραπ.) — Λεξ. Δημητρ. Συνών. ξεστοιβάζω. 2) Τελειώνω τὸ στοίβαγμα ἐνιαχ. : Ἡστοιβάζετε τὰ σῦκα 'ς τὸ κασσόνι ; — Δὲν τ' ἀποστοιβάζαμε ἀκόμη ἄγν. τόπ. Ἀποστοιβασμένα ἔχομεν ἐμεῖς, ἐσεῖς ἐρχέσθε τὸ στοίβασμα ; Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

ἀποστοιχειωμένος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀποστεδευμένος

Πόντ. (Κερασ. κ.ά.) ἀπεστεδευμένος Πόντ. (Κερασ.)

Μετοχὴ τοῦ ἀμάρτ. ρ. ἀποστοιχειώνω.

1) Ὁ ἐξ ἐπηρείας στοιχειοῦ βλαβεῖς, ἀποναρκωθείς, ἐμβρόντητος Πόντ. (Κερασ.) 2) Ὁ λίαν βραδὺς Πόντ.

Ἀποστολάκις ὁ, Μύκ. Ἀποστολάξ Μύκ.

Τὸ κύριον ὄν. Ἀποστολάκις, ὁ ὑποκορ. τοῦ ὄν. Ἀπόστολος.

Ἡλίθιος, μωρός. Συνών. Μᾶρκος, Μανολάκις.

ἀποστολάρης ὁ, ἀμάρτ. ἀποστελλάρης Θεσσ. (Βόλ.) Χίος — Λεξ. Βάιγ. Δεξ. Μπριγκ. Θηλ. ἀποστολάρισσα Κρήτ. (Σητ.)

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀποστολὴ καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άρις. Ὁ τύπ. ἀποστελλάρης κατ' ἐπίδρασιν τοῦ ρ. ἀποστέλλω.

Ὁ ἀπεσταλμένος ἐνθ' ἄν. : Ἐπῆγεν ὁ ἀποστελλάρης 'ς ἕναν Ὀβραῖο (ἐκ διηγ.) Χίος Ἐχουνε τὴν ἀποστολάρισσα καὶ πάει καὶ φέρνει κονβέδες Σητ. Μὴ δὰ λέτε, γιατί εἶν' ἐπαὲ ἡ ἀποστολάρισσα καὶ θὰ πάῃ νὰ τσῆ τὰ πῆ αὐτόθ. Συνών. ἀποστελλάμενος (ἰδ. ἀποστέλλω 2), ἀποστολάτορας.

ἀποστολάτορας ὁ, Ἀνδρ. Ἡπ. Κάμπ. Κρήτ. (Σητ. Σφακ. κ.ά.) ἀποστελάτορας Νίσυρ. ἀποστελ-λάτορας Νίσυρ. Χίος (Νένητ. κ.ά.) ποστελ-λάτορας Κάλυμν. πεστολάτορας Ἀστυπ.

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀποστολὴ καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άτορας. Ἡ λ. καὶ παρὰ Μπεργαδ. Ἀπόκοπ. στ. 477 (ἐκδ. ἘΛεgrand Biblioth. 2, 118). Ὁ τύπ. ἀποστελλάτορας κατ' ἐπίδρ. τοῦ ρ. ἀποστέλλω.

Ἀποστολάρης, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν. : Δέκα ἀποστολατόρους μοῦ πεψε ὥστὸ νὰ μὲ συμβάσῃ Κρήτ. Οἱ ἀποστολατοροὶ πάνε κ' ἐρχονταὶ αὐτόθ. Ἐπῆσαν ἕνα ἀποστολάτορα νὰ τῆς τὸ πῆ Σητ. Ἐχομε τὸν ἀποστολάτορα καὶ τῆς τὰ παραγγέρομε αὐτόθ. Στέλ-λει πιταντοῦ εἰκοὺς του βασιλικούς ποστελ-λάτορας (πιταντοῦ = ἐπίτηδες. Ἐκ παραμυθ.) Κάλυμν. Σὰν ἐπέρασαν τρεῖς μῆνες, νὰ γένας πεστολάτορας πὸ τῆς βασιλτσας τσαὶ προσκαλοῦσε τὴν σουρὰ γειτόνισα (γένας = ἕνας. Ἐκ παραμυθ.) Ἀστυπ. || Ἄσμ.

Χρυσὸς ἀποστελάτορας ποῦ πᾶ 'ς τὸν κάτω κόσμον νὰ στεῖλω τῆς Χαρίκλειας βασιλικὸν καὶ δγόσμον (ἐκ μοιρολ.) Νίσυρ.

ἀποστολὴ ἡ, (Ἑβδομαδ. Τύπ. 1-7-1934).

Τὸ ἀρχ. οὐς. ἀποστολή.

Ἀριθμὸς προσώπων μεταφερομένων εἰς φυλακὴν : Τώρα μετροῦν τὴν ἀποστολὴν ποῦ ἐτοιμάζουν καὶ βάζουν τοὺς χειροπέδες.

Ἀποστόλης ὁ, Πελοπν. (Μάν.)

Τὸ κύριον ὄν. Ἀποστόλης, ὁ ἐκ τοῦ ὄν. Ἀπόστολος, ὁ ἰδ.

Μεταφ. νωθρός, ὀκνηρός. Πβ. Ἀποστολάκις.

ἀποστολαιίνω Μύκ.

Ἐκ τοῦ κυρίου ὄν. Ἀποστόλης.

Μένω ἐμβρόντητος, ἐνεός, ἀφαιροῦμαι (ἤτοι μένω σὰν τὸν Ἀποστόλην, ὄνομα μωροῦ τινος) : Ἀποστόλιανε (ἔμεινε σὰν χαζός). Καὶ μετβ. καθιστῶ τινα ἐνεόν : Τὸν ἀποστόλιανε ὁ δεῖνα.

ἀποστολιάτικος ἐπίθ. Ἀθ. Εὐβ. (Αὐλωνάρι.) Θράκ. κ.ά. ἀποστολιάτικο τό, πολλαχ. ἀπουσιουλιᾶ'κου πολλαχ. βορ. ἰδιωμ.

Ἐκ τοῦ οὐς. Ἀπόστολος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ιάτικος.

1) Ὁ εἰς συμβολισμὸν τοῦ Χριστοῦ καὶ τῶν δώδεκα Ἀποστόλων ὠρισμένος Ἀθ. : Ἀποστολιάτικη τράπεζα (ἡ τράπεζα εἰς τὴν ὁποίαν συντρώγει ὁ ἡγούμενος τῆς μονῆς μετὰ δώδεκα ἐκ τῶν πρωτευόντων μοναχῶν εἰς συμβολισμὸν τοῦ Χριστοῦ καὶ τῶν Ἀποστόλων κατὰ τὰς μεγάλας ἐορτὰς τῶν Χριστουγέννων, τῶν Θεοφανείων, τοῦ Πάσχα καὶ κατὰ τὴν ἐπέτειον τῆς μονῆς). Συνών. ἀποστολικὸς Α 1. 2) Ὁ ὠριμάζων κατὰ τὸν μῆνα Ἰούνιον περὶ τὴν ἐορτὴν τῶν ἁγίων Ἀποστόλων, ἐπὶ ὁπωρῶν Εὐβ. (Αὐλωνάρι.) Θράκ. κ.ά. : Ἀποστολιάτικα σῦκα Θράκ. — Λεξ. Γαζ.

(λ. πρόδρομος). Ἀποστολιτικά σταφύλια Αὐλωνάρ. β) Οὐσ. συνήθως πληθ., ὁπῶραι ὠριμάζουσαι κατὰ τὸν Ἰούνιον. (α) Σῦκα Εὐβ. (Αὐλωνάρ.) Θράκ. Σκίαθ. Στερελλ. κ.ά. — Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ. Συνών. ἀγιστοπολιτικά. (β) Ἀπίδια Θεσσ. (Ζαγόρ.) — Λεξ. Δημητρ. Πρω. (γ) Σταφυλαὶ Εὐβ. (Ὁρ.) Θράκ. (Αἰν.) Κέως — Λεξ. Δημητρ. Πρω.

ἀποστολικά ἐπίρρ. ἀποστολικῶς Ἡπ. Πελοπ. (Λακων.) ἀποστολικά σύνηθ. ἀπουστολῆκα Ἡπ. (Ζαγόρ.) Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀποστολικός. Ὁ τύπ. ἀποστολικῶς καὶ μεσν.

Πεζῇ (ὡς ἐπορεύοντο οἱ Ἀπόστολοι) ἐνθ' ἄν.: Θὰ πὰς ἀποστολικά. Ἀποστολικά πῆγα ἔς τὸ χωριό. Ταξιδεύει ἀποστολικά σύνηθ. Ἀποστολικῶς ἤρθαμε Λακων. Ἡρθα ἀπ' τοῦ δεῖνα μέρους ἀπουστολῆκα Ζαγόρ. Συνών. ἀποστολικάτα.

ἀποστολικᾶτα ἐπίρρ. Ἡπ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀποστολικά καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ᾶτα.

Ἀποστολικά, ὁ ἰδ.

ἀποστολικὸς ἐπίθ. Ἀθ. Κρήτ. (Βιάνν.) ἀποστολιτῆς ἡ Κύπρ. ἀποστολικὸ τό, Κέρκ. Κρήτ. (Σφακ.)

Τὸ μεσν. ἐπίθ. ἀποστολικός.

Α) Ἐπιθετικ. 1) Ἀποστολιτικός 1, ὁ ἰδ.: Ἀποστολικὴ ἡ ἀποστολικὴ τράπεζα Ἀθ. 2) Ὁ εἰς τοὺς Ἀποστόλους ἀνήκων ἡ ἀρμόζων Κρήτ. (Βιάνν.): Ἐλούστηκε, ἐχτενίστηκε ἡ κερά Παναγιά κ' ἤβαλε τ' ἀποστολικά τῆς ροῦχα (ἐκ παραμυθ.).

Β) Οὐσ. 1) Θηλ. α) Ἀγρία κερατέα ἐκ σπόρου ἦτοι ἀνεμβολίαστος παράγουσα ἐκλεκτὸν καρπὸν Κύπρ. β) Ἀνεμβολίαστος ἐλαία καὶ ὁ καρπὸς αὐτῆς Κύπρ. Ἡ λ. καὶ ὡς κύριον ὄν. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀπουστολῆκη Θράκ. (Μάδν.) καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀποστολιτῆς Κύπρ. 2) Οὐδ. τρίκογχος σκοῦφος τῶν ἱερέων Κέρκ. Συνών. τρικαντό.

3) Πληθ. οὐδ., τὰ ἐνδύματα τὰ εἰς Ἀποστόλους ἀρμόζοντα Κρήτ. (Σφακ.): Ἐβανε ἡ Παναγιά τ' ἀποστολικά τῆς (ἐκ παραμυθ.).

Ἀπόστολος ὁ, κοιν. καὶ Πόντ. (Οἶν. Τραπ.) Ἀπόστολους βόρ. ιδιῶμ. Ἀπόστολο Καλαβρ. (Μπόβ.) Πληθ. Ἀποστόλοι Α.Ρουμελ. (Καρ.) Ἀπουστουλάδης Θράκ. (Σουφλ. κ.ά.) Ἀπουστολία τά, Θράκ. (Ἀδριανούπ.)

Τὸ ἀρχ. οὐσ. ἀπόστολος.

1) Ὁ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ ἀπεσταλμένος, ἰδίᾳ κατὰ πληθ. ἐπὶ τῶν δώδεκα μαθητῶν τοῦ Χριστοῦ ὡς ἀποσταλέντων διὰ νὰ κηρύξουν εἰς τὰ ἔθνη κοιν. καὶ Ἀπουλ. Καλαβρ. (Μπόβ.) Πόντ. (Οἶν.): Οἱ δώδεκα Ἀπόστολοι κοιν. Κι ὁ Χριστὸς ἠπέρασε μὲ δώδεκ' Ἀποστόλοι καὶ τοῦ λέει (ἐξ ἐπιδ.) Κίμωλ. || Παροιμ. φρ. Ἀπόστολοι ἐκ περάτων (ἐπὶ συρροῆς πλήθους μακρόθεν ἐλθόντος. Ἡ φρ. ἐκ τῆς ἐκκλησιαστικῆς γλώσσης) ΝΠολίτ. Παροιμ. 2,393 || Παροιμ. Δώδεκα Ἀποστόλοι ὁ καθένας μὲ τὸν πόνο του (ὅτι ἐν κοινοῖς κακοῖς ἕκαστος θρηνεῖ δι' ἑαυτὸν ἢ ὅτι πάντες οἱ ἄνθρωποι ἔχουν ἕκαστος τὰ ἰδικά του βάσανα). Ψηλὸς ἄντρας Ἀπόστολος, κοντὸς πομπὴ καὶ γάνα (ὅτι ὁ ὑψηλὸς τὸ ἀνάστημα ὁμοιάζει πρὸς Ἀπόστολον ἦτοι εἶναι ὠραίος. γάνα = διατόμπευσις) Λεξ. Δημητρ. Σὰν τὰ ἔχον καλὰ μὲ τὸν Χριστό, τύφλα νὰ ἔχ' οἱ Ἀπουστόλ' (ὅτι ἔχων τις τὴν εὐνοίαν τῶν ἰσχυρῶν δὲν ἔχει χρεῖαν τῶν ὑποδεεστέρων) Σάμ. || Ἄσμ.

Ἐλα, Χριστέ καὶ Παναγιά καὶ δώδεκα Ἀποστόλοι Ἀθῆν.

Κ' ἡ νένιντρος ἦταν Χριστὸς κι τὰ κλονάργια ἀγγέλοι κι αὐτὰ τὰ πυκνουκλόναρα σὰν δώδεκ' Ἀπουστολία

(νένιντρος = δένδρον) Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Ἡ σημ. καὶ μεταγν. β) Ἡ ἐορτὴ τῶν ἁγίων Ἀποστόλων Θράκ. (Σουφλ. κ.ά.): Δώδεκ' Ἀπουστουλάδης. 2) Τὸ ἱερὸν βιβλίον τὸ περιέχον περικοπὰς τῶν πράξεων καὶ τῶν ἐπιστολῶν τῶν Ἀποστόλων καὶ συνεκδοχ. ἐκάστη περικοπὴ ἀναγινωσκομένη κατὰ τὴν λειτουργίαν ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ κοιν. καὶ Πόντ. (Οἶν): Διαβάζουν - λέγουν τὸν ἀπόστολο κοιν. || Φρ. Πρὶν τοῦ ἀποστόλου (πρὸ τῆς ἀναγνώσεως τοῦ ἀποστόλου) Λεξ. Δεέκ. Πρὶν τὸν ἀπόστολο (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Πελοπ. (Μάν.) 3) Ὁ ἀναγινώσκων κατὰ τὴν λειτουργίαν περικοπὴν τοῦ ἀποστόλου Πόντ. (Τραπ.): Ἄσμ.

Ἐλέτ' ἄτεν οἱ ψαλιτᾶδες κι ἀφίν'νε τὰ ψαλιτῆρᾶ,

ἐλέτ' ἄτεν κ' οἱ ἀποστόλ', ἀφίν'νε τ'ς ἀποστόλους.

Ἡ λ. καὶ ὡς κύριον ὄν. κοιν. καὶ Πόντ. (Σάντ. Τραπ.) καὶ ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀπὸ Σίφν. καὶ ὡς παρων. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀποστόλοι Κύπρ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τοὺς τύπ. Ἀπόστολους Θράκ. Μακεδ. (Λάβδ.) Ἀπόστολοι Κρήτ. (Ἡράκλ. Ρέθυμν.) Μακεδ. Ἀποστόλου Πελοπ.

ἀποστοματίζω Πόντ. — Λεξ. Βάιγ. Δεέκ. Περίδ. Μ. Ἐγκυκλ. Ἐλευθερουδ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ.

Τὸ ἀρχ. ἀποστοματίζω.

1) Μεταβιβάζω προφορικὴν παραγγελίαν εἰς τινα Πόντ. — Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Πρω. Δημητρ.: Ἀμον τ' εἶπαν ἄτον, ἐπῆγεν ἐπεστομάτισεν ἄτα (ὅπως τοῦ τὰ εἶπαν, ἐπῆγε καὶ τὰ μετέδωκε) Πόντ. 2) Λέγω, ἀπαγγέλλω τι ἀπὸ μνήμης Λεξ. Βάιγ. Περίδ. Δεέκ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ. β) Μανθάνω τι ἀπὸ μνήμης Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Ἐλευθερουδ. Βλαστ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀποστηθίζω.

Πβ. ἀποστομίζω.

ἀποστομαχιάζω ἀμάρτ. ἔποστομαχιάζω Θήρ. (Οἶα). Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. στομαχιάζω.

Ὑποφέρω πολὺ ἐκ τοῦ στομάχου. Συνών. στομαχιάζω.

ἀποστομίζω Θήρ. Πόντ. (Κερασ.) — Λεξ. Πρω. Δημητρ. Μ. Ἐγκυκλ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. στόμα. Πβ. καὶ μεταγν. ἀποστομίζω = ἀμβλύνω τὴν ἀκμὴν.

1) Ἐκβάλλω ἐκ τοῦ στόματος, ἐκστομίζω ἐνθ' ἄν.: Τέτοια λόγια δὲν πρέπει ν' ἀποστομίζης Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Ἐκ ν' ἀποστομίσω νὰ πῶ λόο κακὸ γὰρ σέ! Θήρ. Αἴτικα λόγια κ' ἰδέπ' ν' ἀποστομίζης Κερασ. Συνών. ξεστομίζω.

2) Ἀνακοινώνω τι τῶν ἀπορρήτων Πόντ. (Κερασ.)

Πβ. ἀποστοματίζω.

ἀποστόμωμα τό, Πελοπ. (Μάν.) — Λεξ. Αἰν. Κουμαν. Μ. Ἐγκυκλ. Πρω. Δημητρ. ἀπουστόμουμα Θράκ. (Ἀδριανούπ.) ἀποστόμωμαν Κύπρ. Πόντ. (Σάντ. Τραπ.) ἔποστόμωμαν Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποστομώνω.

Τὸ νὰ κάμνη τις κἀνένα νὰ μὴ δύναται νὰ ἀπαντήσῃ, νὰ τὸν ἀναγκάσῃ νὰ σιγήσῃ, ἢ τὸ νὰ μὴ δύναται τις ν' ἀπαντήσῃ ἐνθ' ἄν. Τοῦ τὰ ψαλε καὶ τὸν ἐπιασε ἀποστόμωμα Μάν. Συνών. ἀποστομωμός, ἀποστομωσιὰ.

ἀποστομωμός ὁ, Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποστομώνω.

Ἀποστόμωμα, ὁ ἰδ.

ἀποστομώνω σύνηθ. καὶ Πόντ. (Ἄμισ. Ἀργυρόπ. Κερασ. Ὁφ. Σάντ. Τραπ.) ἀπουστομώνων βόρ. ιδιῶμ. ἀποστομών-νω Κύπρ. ἀποστομούκων Τσακων. ἔποστομώνω Θράκ. (Σαρεκκλ. κ.ά.) Μεγίστ. Προπ. (Ἀρτάκ.) ἔποστομών-νω Κύπρ. Ρόδ. ἔποστομώνου Εὐβ. (Κύμ.) ἔποστομών-νω Ρόδ. ἔπιστουμώνων Ἰμβρ. Σαμοθρ.